

Helgi Sallo on vaegkuuljate lemmik

04.01.2016

<http://elutark.delfi.ee/paevakaja/helgi-sallo-on-vaegkuuljate-lemmik?id=73346035>

Vaegkuuljad valisid [Helgi Sallo](#) oma aasta lemmikuks, sest tema diktsioon on olnud neile kõige puhtam, selgem ja arusaadavam. Kui Helgile helistati ja küsiti, kus ja kuidas teda tänada, oli Helgi taolisest tähelepanust üllatunud ja isegi nõutu.

Helgi Sallo pälvis Eesti Vaegkuuljate Liidu "Selge kõneleja 2015" auhinna teatrinäitlejate kategoorias. Kuulmispuudega inimeste lemmikud valiti seekord teatrinäitlejate ning televisiooni ja raadio saatejuhtide hulgast. Viimati nimetatud kategooriates pälvisid auhinna [Anu Välba](#) ja [Märt Treier](#).

"Loomulikult läks see tähelepanu südamesse," ei saa Helgi ütlemata jätta. Siis tuli tal hea idee: 27. detsembril on Estonias etendus "Minu veetlev leedi", tulge siis!

"Veetlev leedi" on sisuliselt ka kõige veetlevam võimalus austust avaldada, sest seal on ju juttu õigest keelekasutusest. Helgi Sallo on selles etenduses kuulsa foneetikaprofessori Higginsi erasekretär Mrs Spears. Mis võiks olla veel pidulikum võimalus tänu edastada? Nii sündiski. Auhinna andis 27. detsembril enne "Minu veetleva leedi" etendust Estonia teatris üle Eesti Vaegkuuljate Liidu juhataja Külliki Bode koos Ene Ogaga.

Etenduse pidulikkust silmas pidades rõhutanud tegelased Helgi sõnul veel eriti artikulatsiooni, diktsiooni, tuju ja tempot.

Iga näitleja vajab tunnustust, head sõna ja tähelepanu. Ja Helgi hakkab rääkima oma kunagisest kollegist [Annika Tõnurist](#), kes kaotas hääle ja töö teatris, siis leidis pedagoogina tööd Islandil, aga suri seal vähki.

"Ma vaatasin filmi "Kirjad Islandilt", mis on suur kummardus mu endisele kolleegile Annika Tõnurile," aga ei pisardanud," ütleb Helgi. Sest teater on ju pluss-miinus süsteem nagu elugi. Teater on julm. Iga etendus võrdub hüppega põlevasse ahju, eriti veel kui oled haige ja pead laulma. Operett paneb su omamoodi lihtsameelse särki. Publikut võluvad suled, sale piht, ilus laulmine ja tants. Aga operett nõuab vaat et rohkem vilumust, silumist ja on vahel raskem laulda kui ooper, leiab Helgi. "Kes tähelepanelikult vaatas filmi Tõnurist, siis Annika oli iseenda suhtes enesekriitiline ja otsustas ise. Leping teatriga lõppes ja uut lepingut polnud põhjust teha, aga rollilepingutest talle ilmselt ei piisanud äraelamiseks. Annika jõudis maailma teise otsa Islandile ja see oli võit. Ja filmi lõpus on see laul "Helisevast muusikast", et kui sa oled oma teel ületanud kõik mäed ja orud... Siis sa ei kurvasta, vaid oled tänulik, et meil on olnud üks niisugune Annika..."